

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Et Brevis Declaratio Viæ Spiritvalis

Palma, Luis de la

Antverpiae, 1637

Declaratio Additionis decimæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50934)

confidentes, mutatis, vt dictum est, pœnitentiæ generibus, ac per vices sumptis & relictis, euenit plerumque, vt clementissimus Dominus, qui naturam nostram perfectissimè cognoscit, vnicuique id compertum reddat, quod ipsi expedit.

Declaratio Additionis decimæ.

Pœnitentia exterior, quæ est corporis castigatio, est fructus pœnitentiæ interioris; quæ est dolor de peccatis: ostenditque hunc dolorem esse verum, quia peruenit ad vindictam de offensâ, & ad adhibenda, quæ magno constant, remedia, ne ad illam relabamur.

Hæc pœnitentia habet tres effectus.

Primus. Satisfacere pro peccatis præteritis.

Secundus. Vincere seipsum, sensualitatem rationi subiiciendo, vnde proueniunt vberes fructus bonorum operum

&

& virtutum, propter tria. 1. Quia ratio caret contradictione sensualitatis; vel saltem minor ea est, quando corpus castigatur. 2. Quia corpus delicatè enutritum recusat labores. Et sicut caro non salita corrumpitur, & vermes generat; sic corpus benè pastum, amicum est otij, tentationum malarumq; cogitationum seminarium. Contrà, corpus benè castigatum lubens se sanctis subdit laboribus: experientiaque nos docet, quòd bestiis & pueris magis sit proprium, rigore & castigationibus, quàm ratione, gubernari. 3. Quia dæmon, qui per sensualitatem hominem plerumque deiicit, seueritate illâ & flagellis faciliùs vincitur: imò aliqui sunt dæmones (vt ex Euangelio patet) qui non eiiciuntur, nisi oratione & ieiunio.

Tertius effectus pœnitentiæ est, à Deo Domino nostro gratiam aliquam obtinere & fauorem, eumque vel spirituales; qualis est dolor, contritio, deuotio, sensus & gustus aliquis spiritualis,

lis, &c. vel temporalem; verbi gratiâ bonam valetudinem, pacem, bonum optatumque negotij alicuius successum, vel quid simile. Peculiariter verò Sancti hisce pœnitentiis vsi sunt ad obtinendam à Deo lucem in dubio aliquo, vel alicuius quæstionis resolutione: quia quando pœnitentia Orationi innititur, fortior ea fit, vt ex sacris Litteris patet.

Pœnitentia fieri potest tribus modis.

Primo, in cibo & potu, tum quoad quantitatem, tum quoad qualitatem. In cibo, non comedendo sine licentiâ, nec extra tempora, aut consueta loca; non quærendo deliciariora; non conquerendo de vilioribus cibis; eosque & potum vsque ad satietatem non sumendo; in deliciarioribus præcipuè se mortificando. quæ omnia ad temperantiam spectant, vt videre est in Regulis abstinentiæ & Additione 10. Ad pœnitentiam verò spectat, de quantitate quid tollere, vt conueniet ieiunio plus minusve arcto aut rigido. Et hæc pœni-

pœnitentia valdè propria est SOCIETATI, cuius quædam Regula habet: *Omnes intelligant, non esse singularitatem, ieiunare aliis non ieiunantibus, &c.* In potu fit pœnitentia, excessum tollendo in quantitate, & maximè in qualitate vini, cuius non deberet esse vsus, nisi per modum medicinæ: omnis enim in eo excessus tentationibus materiam subministrat, accendit iram, stupefacit intellectum, ad Orationem & Exercitia spiritualia torpidum tardumq; reddit, aliaque multa tum corpori tum animæ damna infert. Hoc Exercitium mortificationis circa cibum valdè fuit in vsu SOCIETATIS initio.

Secundo, pœnitentia fieri potest quoad somnum: in quo licet nihil de necessario demi debeat, moderatio tamen adhibenda est, ne sit superfluus, præcisè semper ad Orationem surgendo, contrarias omnes necessitates & rationes, nisi benè examinatæ fuerint, reiiciendo. Quod ad temperantiam & pœnitentiam spectat, vti etiam asperis
in

in modo dormiendi ; verbi gratiâ dormire vestitum , humi cubare, &c.

Tertio, fieri potest pœnitentiâ disciplinis, ciliciis, aliisque id genus asperitatibus & castigationibus ; quarum est magna varietas & differentia : & admirandas earum inuentiones videre est in Sanctorum Vitis, de quibus quoad usum & imitationem dicit S. Pater noster in Additione 10. sic : *Circa ipsam carnem, magis commodum & securum videtur, ut inflictum sentiat dolorem incussis verberibus aut plagis, ut doloris sensus in carne tantum sit, nec penetret ossa cum infirmitatis periculo.* Ideò magis conueniens est, se affligere tenuibus funiculis potius quàm alio modo, qui notabilem aliquam causare posset infirmitatem. Et quia modus ille agendi pœnitentiam disciplinis & ciliciis iam factus est maximè ordinarius, timendum est ne duorum priorum obliuiscamur, iudicando eos quasi alienos à nostro instituto & Religione ; cùm tamen ab eâ verè non sint alieni, & sanctus

ctus

ctus Pater noster eorum expressam faciat mentionem : deinde fructus ille, qui ex ciliciis & disciplinis colligi solet, non erit is qui expectari debet, si cibo & potui laxemus habenas, nec iis frænum aliquod iniiciamus. Pœnitentiæ hæ corporales non possunt in omnibus personis esse eadem, nec omni tempore ; sed esse debent plures vel pauciores.

Primò. Debent esse conformes valetudini corporisq̃ue viribus: quia is qui multis corporis miseris & infirmitatibus affligitur, non debet illas sibi reddere grauiores superinieto nouo pœnitentiarum voluntariarum, præsertim indiscretarum onere, aut cum anxietate, ne illas non possit explere, sed potiùs animum suum applicet ad generosè ferendas pœnitentias sibi à Deo immissas.

Secundò. Debet haberi ratio occupationum & laborum ad maius Dei obsequium, ne illi impediuntur; siue ij ad proximi spirituale bonum, siue in temporale

porale alicuius communitatis auxilium tendant: quia æquum non est, pœnitentiis, quæ mihi quidem vtilis sunt, aliis verò non profunt, corporis vires debilitare; cùm eas ego impendere possim laboribus aliis, qui & corpori molesti erunt, & præterquam quòd spiritui multùm profuturi sint, in proximi etiam vtilitatem redundabunt. Et hoc intelligendum, quando tales pœnitentiæ, occupationes vtilis impediunt; aliquando enim eas & frequenter iuuant, corpus spiritui & sensualitatem rationi subiiciendo, vt suprâ diximus.

Tertiò. Debet pœnitentia accommodari materiæ Meditationis: maiorem enim Meditationes primæ & terciæ Septimanæ requirunt, quàm eæ quæ in quartâ fiunt. Ratio etiam habenda consolationis aut desolationis spiritualis, & deuotionis, aut ariditatis quæ percipitur: & vt mediocritatem quis seruet in omnibus istis occasionibus, expedit aliquando pœnitentias mutare, maiores vel minores assumendo; ad ma-

maiores tamen & feueriores maiori feruore feratur, quia vires suas nemo facile nouerit, nisi ad extremum & summum potentiaë peruenerit. Et in omnibus his optimum est, bono vti consilio, & alterius se iudicio subiicere.

MEDITATIO

DE PECCATORVM POENIS.

NOTANDVM PRIMO, Quòd in omni peccato duo reperiantur: vnum est, deseruisse Deum, qui vltimus est finis; alterum, inordinato se affectu ad creaturam aliquam conuertisse. in quibus, vt diximus, tota peccati foeditas consistit. Istisque duabus malitiis rigor punitionis & poenae respondet.

Et ideò primò id euenit, vt is qui Deum deseruit, sit absque Deo; & qui vltimum suum finem fugit, ad illum non perueniat; & qui ad conuiuium inuitatus ire noluit, ex eo non comedat; & qui à Deo recessit, ab illo Deus recedat. Osee 9. *Sed & vae eis, cum recessero*

G

sero